

Arrest

nr. 246 825 van 23 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 4 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2020.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 28 oktober 2020 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 27 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van de Gazastrook en geboren te zijn op X.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 17 augustus 2018. Op 22 augustus 2018 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 februari 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 april 2020 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in de wijk Al Shaboura, gelegen in de stad Rafah, Gaza op 9 juni 1988. U bent van Palestijnse origine en bent soennitisch moslim. U staat geregistreerd bij de UNRWA en genoot een deel van uw opleiding in een school georganiseerd door de UNRWA. U en uw familie kregen ook af en toe steun van de UNRWA in de vorm van voedselhulp en medische pakketten. Nadat u uw diploma in businessmanagement behaalde ging u onder meer aan de slag als computerhersteller en u werkte tevens in de bouwsector. U woonde in het huis dat uw ouders bezitten.

Op 14 november 2012 startte Israël de Operatie Wolkkolom waarbij verschillende raketten werden afgevuurd naar de Gazastrook. U hoorde een van deze bombardementen wanneer u bij een vriend in zijn kapsalon zat. U ging kijken en omstaanders zeiden dat er een auto was weggereden. U vertelde die informatie door en blijkbaar kwam dit ook ter ore bij de veiligheidsdienst van Rafah. Zij volgden u namelijk naar uw huis, vroegen uw gsm en stelden verschillende vragen over met wie u communiceerde. Uw vader en broer kwamen kijken naar waar al die commotie over ging en er ontstond een ruzie met de veiligheidsdienst. Zij namen uw gsm af en vertrokken. Niet veel later ontving u een oproepingsbrief. U kwam naar uw afspraak en werd vervolgens drie dagen vastgehouden en ondervraagd naar uw gsm en veel geslagen. U herstelde ook computers en ze vroegen u informatie door te geven over de mensen wiens computer u herstelde. Hierbij focusten ze heel veel op uw contacten met vrouwen. Uw vader en broer slaagde erin de beampten ervan te overtuigen dat jullie een respectabele familie waren en u werd vervolgens vrijgelaten op voorwaarde dat u geen internet zou gebruiken en na een week zou terugkomen. Uw gsm kreeg u pas een week later terug. Na dit incident besloot u dat u de Gazastrook wou verlaten, maar Hamas had controle over de grenspost en daarom lukte dit niet. U heeft hierna niet meteen problemen gehad met de veiligheidsdiensten in Hamas, maar u bleef wel vasthouden aan uw plan de Gazastrook te ontvluchten.

U volgde na deze incidenten een opleiding gebarentaal en werkte voor verschillende organisaties. U had zo ook veel contact met een meisje van een organisatie die een feest voor Moederdag organiseerde. U ging op 21 maart 2016 naar dit feest met uw moeder en stuurde er verschillende berichten naar dit meisje. Toen viel plots de inlichtingendienst binnen en zij pakte uw gsm af en stelde veel vragen over dat meisje. U werd vervolgens geslagen en meegenomen. U werd verhoord over al uw contacten in uw gsm en alle foto's die u had. 24 uur later werd u vrijgelaten onder de voorwaarde dat u uw Facebook-account niet opende en u moest ook uw accountgegevens geven aan de inlichtingendienst. Na een week werd u nog eens ondervraagd, maar daarna lieten ze u met rust.

Na tal van pogingen slaagde u er uiteindelijk in om op 31 mei 2018 de Gazastrook op legale wijze te verlaten. U reisde via Egypte, Mauritanië, Mali, Algerije en Marokko naar Spanje, waar u van 10 juli tot 7 augustus 2018 verbleef. U reisde vervolgens door naar België waar u op 22 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. In september of oktober 2019, ongeveer vier of vijf maanden voor uw persoonlijk onderhoud door het CGVS, bent u van op een afstand religieus getrouwd met F.A.M.S.. Uw vrouw verblijft momenteel in de Gazastrook.

Uw vier broers, twee van uw zussen en uw ouders wonen nog steeds in Rafah. U heeft een zus die in Saoedi-Arabië verblijft en een zus die na u in België aangekomen is. Deze zus, E.S. (19/21026B, OV: 8.895.764) diende ook een verzoek om internationale bescherming in, maar dit verzoek werd op 2 december 2019 nietontvankelijk bevonden aangezien zij reeds over internationale bescherming beschikte in Griekenland.

In België heeft u tal van vuile en beledigende woorden geschreven op Facebook over Hamas en hun leiders. Uw moeder en broer hebben u al verschillende keren laten weten dat u daarmee moet stoppen omdat u hen zo mogelijk in gevaar kan brengen. U bent daarom ook geminderd met deze opmerkingen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart, uw paspoort en verschillende diploma's van opleidingen. U legde tevens de kopieën neer van de volgende documenten; uw geboorteakte, uw medisch attest in België, uw diploma gebarentaal, uw diploma in financial and administration science, een medische clearance voor uw Jordaans visum, uw waterfactuur, uw bewijs van hulp die uw ouders kregen, chatberichten met uw moeder, uw broer, een vriend en de directrice van een organisatie in de Gazastrook, een medisch attest over uw huidandoening en een begeleidingsattest van uw psycholoog in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere

procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat uit het attest van uw psycholoog enkel blijkt dat u moeilijk heeft met de onzekerheid van de asielprocedure. Dit attest is echter niet van die aard om aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (CGVS p.6, 8, 9). Er dient dus onderzocht te of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties. Uit uw verklaringen blijkt dat u beroep kon doen op de steun van de UNRWA. Zo konden jullie beroep doen op voedselbonnen evenals medische bijstand (CGVS p.7). Niets in uw verklaringen wijst er op dat u in de toekomst geen beroep meer zou kunnen doen op deze bijstand.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u problemen heeft gekend met de veiligheidsdiensten van Hamas omdat u veel contacten had met meisjes. Zo werd u in 2012 en in 2016 ondervraagd en gearresteerd door Hamas. Ook na uw vertrek heeft u zich nog kritisch uitgelaten ten aanzien van Hamas via Facebook. Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen/gegrond worden beschouwd.

Zo wordt de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van Hamas allereerst ernstig ondergraven door uw legaal vertrek uit de Gazastrook. U vertelt immers zeer doorleefd over hoe u op legale wijze de

grens met Egypte overstak in Rafah en u verkreeg hiervoor tevens de nodige stempels in uw paspoort (CGVS p.10). Om legaal de grens over te steken dient u evenwel een controle van Hamas te ondergaan. U verklaart ook zelf dat de beide zalen die u moest passeren onder de controle van Hamas waren (CGVS p.10). Dat u deze zonder meer kon passeren, wijst er op dat u geen problemen kende met Hamas.

Ten tweede wordt de geloofwaardigheid, of toch minstens de ernst, van uw verklaring verder ondermijnd door uw laattijdig vertrek uit de Gazastrook. U werd namelijk een keer gearresteerd in november 2012 en een keer in maart 2016, maar toch verliet u de Gazastrook pas op 31 mei 2018 (CGVS p.10, 11, 12). Dat u danig lang wachtte alvorens de Gazastrook te ontvluchten staat dan ook rechtlijnig tegenover de door u aangehaalde vrees. Uw bewering dat u sinds 2012 tal van pogingen heeft ondernomen om te vluchten, maar dat dit telkens mislukte kan hierbij niet overtuigen (CGVS p.10-11, 13). Van deze pogingen zou u namelijk documenten moeten kunnen voorleggen, in casu quod non. Bovendien kan van iemand wiens leven danig gevaar loopt dat die zich gedwongen ziet zijn familie achter te laten, verwacht worden dat die alle opties voor de vlucht zou uitputten en dus ook indien nodig via een illegale weg zou vluchten. Dat u er in zes jaar niet in geslaagd bent om de Gazastrook te ontvluchten wijst er dan ook eerder op dat u hiervoor weinig concrete pogingen heeft ondernomen. Hierdoor wordt uw vrees ten aanzien van de Gazastrook ook ondergraven.

Dat u ten derde eerst een maand in Spanje verbleef zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen wijst wederom op een zeer relatieve vrees voor terugkeer naar de Gazastrook. Van iemand die zijn land van herkomst heeft moeten verlaten uit vrees vervolging kan immers verwacht worden dat die er alles aan zou doen om een eventuele terugkeer te vermijden en dus onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat u dit niet deed, maar eerst verder reisde naar België alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uw verklaringen betreffende de problemen die u met Hamas in de Gazastrook zou gekend hebben zijn ten vierde danig vaag en tegenstrijdig dat er geen geloof aan gehecht kan worden. Zo vertelde u bij uw interview door de Dienst Vreemdelingenzaken dat u gevisieerd werd door Hamas omdat u als tolk gebarentaal werkte voor verschillende humanitaire organisaties (zie verklaring DVZ). Hierbij gaf u aan dat Hamas u telkens saboteerde wanneer u een job startte bij een organisatie waardoor de situatie niet meer houdbaar was en u besloot te vluchten. Gezien deze verklaring is het evenwel bijzonder opvallend dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS nauwelijks melding maakte van uw werkzaamheden als tolk gebarentaal. U werd nochtans uitgebreid gevraagd naar al uw werkzaamheden in de Gazastrook, maar u vermeldde aanvankelijk niets van eventuele werkzaamheden als tolk of voor organisaties (CGVS p.6-7). Slechts na verschillende vragen liet u terloops vallen dat u ook wel eens voor een organisatie werkte (CGVS p.7). U slaagde er evenwel slechts in om één organisatie bij naam te noemen, hetgeen doet vermoeden dat uw engagement voor deze organisaties bijzonder beperkt was (CGVS p.7). Met betrekking tot uw werkzaamheden voor deze organisaties repte u bovendien met geen woord over eventuele werkzaamheden als tolk gebarentaal (CGVS p.7). Ook bij uw vrij asielrelaas maakte u geen enkele melding van eventuele vervolging op basis van uw werkzaamheden voor organisaties, laat staan als tolk gebarentaal (CGVS p.11-13). U liet enkel een keer terloops vallen dat u hiervoor een opleiding volgde, zonder deze opleiding in verband te brengen met uw problemen in de Gazastrook (CGVS p.13). Dat de uiteenzetting van uw asielrelaas danig verschilt tussen uw persoonlijk onderhoud bij DVZ en bij het CGVS, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen problemen gekend te hebben als tolk voor humanitaire organisaties dan ook in ernstige mate.

Ook over uw twee arrestaties in respectievelijk 2012 en 2016 bleef u overigens uitermate vaag. U laat het hierbij namelijk na een overtuigende verklaring te bieden voor de reden waarom Hamas u viseerde. Zo verklaart u dat u in 2012 gearresteerd werd omdat u had doorverteld aan de mensen dat er een auto was weggereden (CGVS p.12). Het CGVS zit hier evenwel geen reden waarom deze uitspraak de aanleiding zou kunnen vormen voor uw arrestatie. Het is daarenboven bijzonder vreemd dat u bij uw arrestatie niet gevraagd werd naar deze auto, maar wel plots ondervraagd werd over meisjes, zonder dat hier enige aanleiding toe was in 2012 (CGVS p.13). Uw chaotische verklaringen betreffende de motieven van Hamas voor uw arrestatie in 2012 komen daarom weinig overtuigend over. Hierdoor kan er weinig geloof gehecht worden aan deze eerste arrestatie. Ook wat betreft de arrestatie van 2016 bleef u danig vaag dat u het CGVS niet van deze arrestatie heeft kunnen overtuigen. Hierbij slaagde u er wederom niet in om de organisatie te benoemen waar u vriendin werkte en waar u naar het feest voor Moederdag ging, hetgeen de wenkbrauwen reeds doet fronsen (CGVS p.17). Daarnaast zou u volgens uw verklaringen haast uit het niets zijn gearresteerd omdat u berichten stuurde met een meisje (CGVS p.14). Dat Hamas over dergelijke info beschikt zou impliceren dat zij uw volledige digitale leven zouden monitoren. Een dergelijk proces is evenwel bijzonder tijdsintensief en er kan dan ook worden aangenomen dat Hamas niet iedere inwoner van de Gazastrook in dergelijke mate monitort. Het CGVS ziet ook geen enkele reden waarom u deze verhoogde aandacht zou krijgen voor Hamas. Buiten een

arrestatie ruim vier jaar eerder, in de hypothese dat deze wel plaatsvond, was er namelijk geen enkele concrete reden waarom Hamas u als verdacht zou beschouwen. Zelfs in de hypothese dat Hamas u danig intensief monitorde, kan worden aangenomen dat zij u niet zomaar zouden vrijlaten eens zij u gearresteerd hadden om u vervolgens met rust te laten (CGVS p.15-16). Tot slot dient te worden opgemerkt dat u geen enkel document neerlegt ter staving van uw arrestaties. U verklaart nochtans wel een oproepingsbrief te hebben ontvangen in 2012 (CGVS p.12). U heeft het CGVS dan ook niet kunnen overtuigen van uw beweerdte vervolging door Hamas.

Tot slot wenst het CGVS nog op te merken dat zelfs in de hypothese dat u wel twee maal gearresteerd werd door Hamas, deze arrestaties telkens van korte duur waren. U werd vastgehouden, ondervraagd en zonder veel moeite opnieuw vrijgelaten. Hierbij werd u nooit officieel aangeklaagd of vervolgd. U werd op eenvoudig verzoek van uw vader vrijgelaten in 2012 en kende na de gebeurtenissen van 2012 geen concrete problemen meer (CGVS p.12-13). Ook bij uw arrestatie van 2016 werd u na 24u vrijgelaten met als enige voorwaarde dat u Facebook niet mocht bezoeken gedurende een week (CGVS p.14). U werd dus niet onder huisarrest geplaatst of onnodig lang vastgehouden. Ook na deze arrestatie kende u volgens u geen noemenswaardige problemen meer (CGVS p.15). Deze twee arrestaties kunnen dan ook bezwaarlijk beschouwd worden als voldoende zwaarwichtig om te spreken van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de kritische opmerkingen die u op Facebook zou geuit hebben ten aanzien van Hamas dient te worden opgemerkt dat u deze bewering niet weet te staven (CGVS p.15-17). Als u werkelijk publiekelijk Hamas bekritiseerde kan nochtans wel verwacht worden dat u hier enig bewijs van voorlegt, in casu quod non. Om deze bewering te staven legt u wel printscreens neer van gesprekken die u voerde met uw moeder en broer waarin zij u zouden vragen om te stoppen met dergelijke berichten te plaatsen op uw Facebook-profiel (CGVS p.16, 18). Hierbij dient allereerst te worden opgemerkt dat deze gesprekken eenvoudig gefabriceerd kunnen worden om uw asielrelaas te staven. Dat u overigens in staat bent deze berichten neer te leggen, maar niet de originele kritiek die u gepost zou hebben kan daarbij niet overtuigen. Ook het gesprek met een vriend waarin volgens u de slechte reacties op een kritisch bericht van u besproken worden kan niet overtuigen (CGVS p.18). In dit gesprek zijn geen printscreens te zien van eventuele posts die u heeft geplaatst. Bovendien kan ook een gesprek met een vriend eenvoudigweg gefabriceerd worden. Wat er ook van zij, u blijft hoe dan ook bijzonder vaag over de kritiek die u uitte. Zo kon u niet concreet vertellen over hoe lang u deze berichten al plaatste (CGVS p.16). Daarenboven slaagde u er niet in om concrete voorbeelden te geven van de kritiek die u wel uitte (CGVS p.16). U werd hiernaar nochtans herhaaldelijk naar gevraagd, maar u beperkte zich steeds tot de algemene beschrijving dat de regering weg moest en dat u schreef wat u voelde, hetgeen weinig overtuigend overkomt (CGVS p.16). Het CGVS heeft dus ernstige twijfels bij uw bewering ooit via Facebook kritiek te hebben geuit tegen Hamas.

Zelfs in de hypothese dat u wel via Facebook uw ongenoegen met Hamas zou geuit hebben, dient erop gewezen te worden dat bij asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) er een bijzondere bewijslast geldt, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, "Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects", februari 2004). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, "Note on réfugié sur place claims", februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, "Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié", Genève, 1992, 96).

Het is echter niet aannemelijk dat u in het geval van een terugkeer naar de Gazastrook problemen zou kennen omwille van eventuele kritische berichten die u op Facebook zou hebben geplaatst, noch dat Hamas hiervan op de hoogte zouden zijn. Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u immers niet aannemelijk dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat deze overheden uw handelingen niet op de voet gevolgd hebben en derhalve niet op de hoogte zijn van uw activiteiten op Facebook. Bovendien gaf u zelf aan dat uw Facebook-profiel privé is waardoor het moeilijk zou zijn om uw Facebook-profiel terug te vinden (CGVS p.20). U heeft uw veiligheidsinstelling dus duidelijk zodanig aangepast dat slechts een heel selecte groep mensen uw profiel kunnen bekijken. In dit kader is de kans dat Hamas wel toegang

zou hebben tot uw profiel dan ook bijzonder klein. Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat u misschien wel vrienden had met banden met Hamas (CGVS p.20). Het is echter weinig aannemelijk dat u danig veel voorzorgen zou nemen om uw Facebook-profiel te beschermen, maar dat u wel vrienden met banden met Hamas zou toelaten in dit netwerk. U gaf bovendien aan dat u tot op heden geen concrete aanwijzingen heeft dat Hamas op de hoogte zou zijn van de door u geplaatste berichten (CGVS p.16). U heeft dus niet aangetoond dat uw berichten op Facebook gekend zouden zijn bij Hamas, laat staan dat dit u in een dermate negatieve belangstelling zou kunnen brengen dat u bij een terugkeer gevaar zou lopen.

Wet betreft uw bewering dat u bij terugkeer naar de Gazastrook problemen zou krijgen omdat u aanhanger bent van Fatah wenst het CGVS op te merken dat dit engagement bijzonder relatief is aangezien u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud nog duidelijk heeft aangegeven dat u nooit betrokken was bij een politieke partij (CGVS p.7). Dat u aan het einde van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS plots wel aangaf een aanhanger van Fatah te zijn, doet dan ook vermoeden dat u deze verklaring erbij haalt om alsnog uw asielrelaas te versterken (CGVS p.19). Hoe dan ook geeft u aan slechts af en toe deelgenomen te hebben aan een herdenking van Yasser Arafat, waardoor u bezwaarlijk kan beschouwd worden als een Fatah-militant (CGVS p.19). U heeft dan ook niet in concreto kunnen aantonen dat u omwille van deze deelname aan een herdenking vervolging zou moeten vrezen bij terugkeer naar de Gazastrook.

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw diploma's, een medische clearance voor uw Jordans visum, uw waterfactuur en uw bewijs van hulp die uw ouders kregen hebben immers allen betrekking op uw identiteit, herkomst en professionele activiteiten die allemaal niet door het CGVS in twijfel worden getrokken. De chatberichten met uw moeder, broer en vriend werden reeds besproken. Wat betreft de chatberichten met de directrice van de organisatie waarvan u naar het Moederdagsfeest ging kan uw verklaringen tevens niet staven. Zo bewijst u geenszins dat deze vrouw werkelijk tot een organisatie, waarvan u de naam niet weet, behoort. Dit gesprek kan dus met eender wie worden gevoerd in een poging uw asielrelaas te staven. Hierbij is het voorts opvallend dat u de gesprekken met het meisje die de aanleiding vormde voor uw arrestatie niet voorlegt. Uw medisch attest betreffende uw huidaanduiding en het attest van uw psycholoog waaruit blijkt dat u moeite heeft met de onzekerheden van de asielprocedure, houden geen verband met uw problemen in de Gazastrook en kunnen de bovenstaande appreciatie dan ook niet wijzigen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2023, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 20 december 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior managementteam van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de Commissaris-generaal maar brachten beheerproblemen binnen de instelling aan het licht en leidden tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van het UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen herzag België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten en Qatar kondigden ook nieuwe bijdragen van 25 miljoen \$ en 20,7 miljoen \$ aan, waardoor hun schenkingen voor 2019 50 miljoen \$ en 40 miljoen \$ bedroegen.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen

beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening- waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "Community Mental Health Programme (CMHP)", en het "Job Creation Programme" in. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus 2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Uit uw verklaringen en diploma blijkt namelijk dat u over een degelijke scholing beschikt, zo blijkt dat u in 2014 een diploma in financial and administration science behaalde en dat u hierna nog tal van extra opleidingen deed (CGVS p.6). Vervolgens heeft u werkervaring in de bouw en als computerhersteller opgedaan (CGVS p.6-8). Gezien uw degelijke scholingsgraad en uw reeds opgedane professionele ervaring, zijn uw arbeidskansen op de arbeidsmarkt verhoogd en is het niet ondenkbaar dat u bij terugkeer omwille hiervan aan een job kan geraken. Over uw financiële situatie wilt het CGVS toevoegen dat u aangeeft dat u voor uw reis een bedrag betaald heeft van 6.000 – 7.000 dollar die u betaalde met uw spaargeld en steun van uw familie (CGVS p.19). Bovendien kon u volgens uw verklaringen ook in een periode zonder werk een aangenaam leven uitbouwen en ging u nog naar de fitness in deze periode (CGVS p.6-7). U verklaarde tevens dat uw familie over een eigen huis beschikt en waar u over een eigen kamer beschikte (CGVS p.5). Tot slot gaf u aan dat u tevens beschikte over een waterreservoir om eventuele tekorten op te vangen (CGVS p. 6). Uit dit alles blijkt duidelijk dat u over een financiële marge beschikte.

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat bij terugkeer zou kunnen terugvallen op de steun van uw familieleden. Zo blijkt uit uw verklaringen dat de uw broer M. in een fitnesscentrum werkt en dat uw schoonbroer die in Saoedi-Arabië verblijft een eigen bedrijf heeft en zij eveneens in staat om u financieel te ondersteunen indien nodig (CGVS p.8-9).

Ter volledigheid wenst het CGVS op te merken dat er weinig geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde financiële penibele situatie waarin u en uw ouders in de Gazastrook zouden leven. U beweerde namelijk dat uw ouders afhankelijk zouden zijn van hulp van organisaties om te overleven, maar desondanks kan u geen enkele van deze organisaties, met uitzondering van de UNRWA, concreet benoemen (CGVS p.9). U werd hier nochtans voldoende uitgebreid over bevraagd. Dat u hier geen concrete info over kan geven, wijst er dan ook op dat u een meer gegoed bestaan leed in de Gazastrook dan u wenst te laten uitschijnen. Het bewijs van deze hulp die u kreeg blijkt een bijzonder slechte kopie van een kaart te zijn die nauwelijks leesbaar is. Dit document wijst dus ook niet op een slechte financiële situatie. Aangezien u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud duidelijk aangaf dat uw familie over een eigen huis beschikte kan uw plotse bewering dat zij de huur niet konden betalen eveneens niet overtuigen (CGVS p.5, 18).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te

vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte

willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (zie gehoorverslag CGVS, p.7) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de

veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat ze de mogelijkheid niet uitsluit dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt. Het Hof stelt echter duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers verhogen of burgers rechtstreeks viseren; (2) de mate waarin dergelijke methodes en/of tactieken gebruikt worden door de partijen die betrokken zijn bij het conflict; (3) de omvang van het geweld, en het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd raakte ingevolge de vijandigheden (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijke parallel bestaat tussen de term "ernstige onveiligheid" en "ernstige schade", besluit het CGVS dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusterritoirespalestiniens-gazasituationsecuritaire20200306.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsvername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazawi terugschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie "zwarte gordel") op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de meest moorddadige sinds het geweld van 14 mei 2018 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter "relatief rustig" worden genoemd.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de

Terugkeer' (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëliisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de 'Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het "akkoord van de eeuw" door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en steeg het aantal afgevuurde raketten en mortiergranaten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëliische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëliische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg niets te maken met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëliische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëliische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groepen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëliische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers

in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van "art. 2 par. 2 en 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 1, D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag) juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 48/6, § 5, a) tot c) van de Vreemdelingenwet juncto artikel 48/6, § 1, eerste zin en § 4 van dezelfde wet, van "het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing", artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van de artikelen 1 en 33 van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en van het non-refoulementbeginsel.

2.2. In een eerste onderdeel betoogt de verzoekende partij dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag valt. Zij benadrukt dat zij als Palestijn in de Gazastrook geregistreerd stond bij UNRWA.

De verzoekende partij betoogt als volgt:

"Dat de vrees die de asielzoeker koestert uiteraard een persoonlijk aspect inhoudt, die niet kan worden genegeerd en niet van aard is om met die elementen geen rekening te houden.

Dat het CGVS op geen enkel ogenblik rekening houdt met het intuitu personae karakter van de vrees, een kenmerk die nochtans aangekaart en onderzocht dient te worden , in casu een verergerde subjectieve vrees die de verzoekende partij persoonlijk ontwikkeld heeft.

Dat de verzoekende partij bij haar interview enorm gestresst was en het heel moeilijk had om zich te concentreren of op eenvoudige dingen terug te komen.

Dat de procedure haar stresste werd door haar behandelende psycholoog bevestigd.

Dat het CGVS ten onrechte geen rekening heeft gehouden met dit attest, om de reden dat het geen verband hield met de feiten die zich hadden voorgedaan in Gaza.

Dat vooreerst de asielprocedure te maken heeft met Gaza en hetgeen er beleefd werd, verder duidt dit ook reeds aan dat de verzoekende partij met het verloop van de procedure gestresst was.

Dat de verzoekende partij zodanig gestresst was dat zij geen namen van de organisaties waar zij mee gewerkt heeft , kon noemen, daar waar zij thans een reeks documenten kan voorleggen waarmee duidelijk vaststaat dat de verzoekende partij degelijk haar medewerking heeft geboden aan die organisaties.

Dat het trouwens merkwaardig is dat het CGVS enerzijds de moeilijkheden die de verzoekende partij mocht ondervinden omwille van haar werk bij deze organisaties en meer bepaald omwille van haar te talrijke persoonlijke contacten met vrouwen, en anderzijds de tewerkstelling van de verzoekende partij geenszins betwist.

Dat echter iok dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij bij haar interview, meermaals gestopt werd verder te vertellen hetgeen haar stress nog vermeerderde en haar totaal destabiliseerde; Meermaals heeft zij laten weten of opgemerkt dat zij niet mocht verder vertellen...

Dat tot slot uit de beslissing duidelijk blijkt dat de verzoekende partij in fine ook slecht begrepen werd.

Dat de verzoekende partij in aanmerking kwam bij de Hamas omwille van haar vrouwelijke contacten die terug te vinden waren in haar GSM.

Dit element komt zowel in het kader van de problemen van 2012 als in het kader van de problemen van 2016 voor .

Dat de verzoekende partij haar GSM de laatste keer in beslag genomen werd en niet meer teruggeven.

Dat haar ook verbod gelegd werd verder met de organisaties te werken, organisaties die talrijk zijn zoals de thans voorgelegde attesten het bevestigen.

Dat de verzoekende partij als tolk in de gebarentaal fungeerde bij organisaties voor grosso modo, mentale hulp aan de jeugd en kinderen, en hiervoor ook een opleiding had gevolgd.

De specificiteit zelf van de opleiding is op zich voldoende bijzonder om in aanmerking te komen en werd in casu helemaal niet in acht genomen;

Dat het volledig ten onrechte is dat het CG VS thans in de beslissing de verzoekende partij verwijt haar activiteiten binnen de organisaties als tolk in de gebarentaal amper te hebben vermeld, daar waar de lezing van het interview op het CGVS duidelijk aantoonst dat de verzoekende partij duidelijk maar ook heel herhaaldelijk gestopt werd in haar spontaan relaas, hetgeen zij ook heeft laten bemerken.

Dat de aangehaalde elementen echter sowieso , niet de kern van het relaas raken en zeker niet van aard zijn, noch van voldoende ernst om de beslissing te staven.

Dat de kern van de zaak te herleiden is aan de te talrijke vrouwelijke contacten die de verzoekende partij ontwikkeld had via en binnen haar werksfeer , hetzij voornamelijk haar werk bij de organisaties, waar het personeel grosso modo hoofdzakelijk vrouwelijk was.

Ter memorie werkte zij veel met organisaties die zich met gehandicapten bezig hielden, meestal kinderen , en kinderen met psychische problemen of achterstand of beiden, een sector waar het behandelende personeel hoofdzakelijk vrouwelijk is.

Dat de sector waarmee de verzoekende partij in contact geraakte met vrouwen die ook voor velen vriendinnen zijn geworden, het mogelijk maakte dat de verzoekende partij inderdaad aan zoveel vrouwelijke contacten geraakte, hetgeen in Gaza niet alleen uitzonderlijk is maar ook in negatieve aandacht valt van de Hamas.

De Hamas die tweemaal haar GSM in beslag nam en er uithaalde wat hij wou.

De tweede keer werd haar GSM niet meer teruggeven en kreeg zij verbod haar werk bij de organisaties verder te doen.

Dat de verzoekende partij hierbij enorm vernederd werd en het gevoel heeft gehad dat haar vrijheid volledig ingekort werd maar ook dat haar intimiteit volledig geschonden werd.

Zij heeft er haat voor de Hamas ontwikkeld die zij thans vrij in België uitspreekt;

Dat de verzoekende partij niet kan weten of haar Facebook al dan niet effectief gelezen werd door de Hamas.

Dat zij niet kan uitsluiten dat haar contacten 100% veilig zijn daar er in Gaza evenveel informanten als vrienden zijn en dat de armoede er ook toe leidt te verklikken om aan één of andere voordeel te geraken, aan voedsel, drank, water enz...

Dat de Hamas steeds meer en meer belangstelling betoont voor communicatie en sociale netwerken waar hij het belang heeft ingezien en die hij wenst te beteugelen, aangetoond wordt in stuk 5.

Dat eveneens aangetoond wordt dat de Hamas in staat is cyberaanvallen te leiden :

[...]

Dat derhalve geenszins kan worden uitgesloten dat de HAMAS niet in staat zou zijn om Privacy maatregelen te omzeilen en toegang te hebben of te zoeken tot gevoelige profielen op Facebook of andere media.

Dat het CGVS in dit verband zich tot een blote bewering houdt die op geen enkele objectieve informatie steunt...

Dat het allicht niet nodig is dat één iemand achter een scherm eenieder in recherche zou zetten...

Dat er wellicht andere meer moderne middelen zijn om privacy te omzeilen...

Dat de verzoekende partij als inwoner van Gaza dagelijks het geweld wrijft, sinds jaren .

Dat de verzoekende partij doorheen haar interview meer dan voldoende details heeft aangegeven die naar de geloofwaardigheid van haar relaas.

Dat de gelegenheid dat haar verklaringen soms verward waren niet van aard zijn en niet voldoende ernstig zijn om naar de ongeloofwaardigheid van het ganse verhaal te concluderen, destemee wanneer de verzoekende partij degelijk zwaarwegende elementen heeft voorgelegd, die elk een traumatiserend karakter vertoonden en dat de verzoekende partij in haar relaas duidelijk gestoord werd op het CGVS, ondanks nog het feit dat zij een attest van een psycholoog voorgelegd had dat er op wees dat de verzoekende partij reeds gestresst was omwille van haar procedure. .

Het CGVS stelt verder dat de verzoekende partij geen bewijs zou leveren in concreto , in extreme armoede te hebben geleefd.

In casu dient te worden vastgesteld dat het gezin van de verzoekende partij, overduidelijk essentiële producten miste en naar alle mogelijke plannen zocht om aan essentiële voedingswaren te komen, via bonnetjes, coupons, organisaties, religieuze instellingen enz. hetgeen aan extreme armoede wijst. Dat de verzoekende partij de laatste 10 maanden niet meer kon werken. Dat niet kan worden gesteld dat in geval van terugkeer zij nog over een werk zou kunnen beschikken. Dat verder dient te worden aangekaart dat de hulp door de UNRWA geboden beperkt is tot materiele hulp en in geen geval een bescherming biedt, maar ook dat de hulp wat de toekomst betreft een vraagteken blijft."

Verder stelt de verzoekende partij als volgt:

"Dat zij Gaza verlaten heeft omwille van verscheidene redenen; Zij vreest vooreerst de Hamas die haar reeds vrij willekeurig heeft gearresteerd en die haar verder nog kan arresteren en opsluiten onder welk voorwendsel dan ook en in casu omwille van het bijkomende, loutere feit dat de verzoekende partij zich onttrokken heeft aan hun controle en de vlucht genomen heeft. Zoals zij reeds willekeurig gearresteerd werd, gedetineerd en gefolterd. De verzoekende partij vreest de HAMAS die haar dag in dag uit het leven volledig onmogelijk kan maken, ondermeer door haar bv huisarrest te verlenen, haar verhinderen te werken enz.; de verzoekende partij zal nergens nog werk vinden hetgeen haar tot armoede zal leiden. Zij vreest nogmaals dat een opgemaakte, dat een vals proces tegen haar zou worden aangespannen. Zij vreest door de Hamas te worden gefolterd en gedood en klaagt eveneens de onmenselijke levensomstandigheden in Gaza aan. Zij vreest in fine haar eigen subjectieve vrees en gebrek aan zelfbeheersing, een gebrek dat haar op elk ogenblik fataal kan zijn. Zij heeft geen weerstandsmogelijkheden meer, die zijn op bijna 50 jarige leeftijd op."

Voorts haalt de verzoekende partij ook de blijvende en groeiende ernstige onveiligheid in Gaza aan, die toe te schrijven is aan Hamas. Ook betoogt de verzoekende partij dat UNRWA haar de facto geen aanvaardbare leefomstandigheden kan aanbieden, conform haar opdracht. De verzoekende partij betoogt dat de opdracht van UNRWA er niet in bestaat om fysieke bescherming te bieden ten aanzien van gewapende groeperingen, dat UNRWA niet beschikt over een militaire of gewapende vleugel die het agentschap zou toelaten tegen militaire facties te strijden en dat UNRWA-scholen en -instellingen in het verleden herhaaldelijk werden beschoten, wat aantoonde dat UNRWA zelfs zijn eigen instellingen niet kan beschermen. De verzoekende partij stelt dat UNRWA reeds sinds meerdere jaren zijn plicht en opdracht niet meer kan vervullen en dat deze situatie thans nog drastisch is verergerd wegens de stopzetting van de financiering van het agentschap door de Verenigde Staten en de weigering om de Palestijnse ziekenhuizen in Gaza, Libanon en de Westelijke Jordaanoever verder financieel te steunen. Dit is onder meer het gevolg van het blijvende conflict en de verhoogde spanningen tussen Hamas en Fatah, aldus de verzoekende partij. De verzoekende partij betoogt dat de bevolking hiervan het slachtoffer is en een groot deel in extreme armoede leeft en dat Gaza de noodzakelijkste benodigdheden zoals elektriciteit, water, bouwmaterialen, medisch materiaal et cetera mist.

De verzoekende partij stelt vervolgens:

"Het CGVS besluit dus overhaastig dat de verzoekende partij het goed stelde maar ook dat zij het goed zou stellen in geval van terugkeer daar waar dit louter hypothetisch is; In casu dient er tevens te worden vastgesteld dat de verzoekende partij begin 2020 haar financiële toestand en die van haar familie verteld heeft zoals die zich voordeed anno 2018 voor haar vertrek. Dat het CGVS zonder meer voor waar neemt dat de situatie identiek zou zijn daar waar absoluut geen enkele aanwijzing hier voor bestaat, integendeel. Dat de verzoekende partij er uitdrukkelijk op gewezen heeft dat de financiële toestand van het gezin drastig gewijzigd was. Dat de eensluidende informatie nopens Gaza aantoonde dat de bevolking de laatste jaren ernstig verarmt en dat een groot deel van de bevolking in armoede en zelfs extreme armoede leeft. De stelling van het CGVS steunt derhalve op een onvoldoende ernstig onderzoek om de beslissing te staven. Dat dit reeds voldoende is om de beslissing nietig te maken."

De verzoekende partij stelt vervolgens dat sedert september 2018 de enige "passage" met Israël gesloten is. Om deze stelling te onderbouwen citeert zij uit het reisadvies van de FOD Buitenlandse

Zaken en verwijst zij naar het artikel "Israël ferme son seul point de passage pour les personnes avec Gaza". De verzoekende partij wijst er voorts op dat de grensovergang in Rafah thans, sinds januari 2019, enkel door Hamas wordt bemand. In geval van terugkeer zal zij dan ook noodzakelijkerwijze door Hamas worden gecontroleerd. De verzoekende partij citeert vervolgens uit de Franse en Belgische reisadviezen voor Egypte en diverse persartikels, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinai.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, voert de verzoekende partij aan dat zij vreest het slachtoffer te zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst/woonplaats. De verzoekende partij hekelt dat de verwerende partij de subsidiaire bescherming niet behandelt en geen reden aanhaalt waarom in casu de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet niet zou kunnen worden toegekend, gelet op haar profiel en op basis van de algemene landeninformatie in verband met Gaza. De verzoekende partij verwijst naar het rapport "Gaza Ten Years later" van 11 juli 2017, waaruit blijkt dat de onzekerheid en onveiligheid hoog zijn, dat de basisnoden amper gedekt worden (watercrisis, drie uur elektriciteit per dag) en dat de mogelijkheden om binnen of buiten Gaza te gaan uiterst beperkt en gevaarlijk zijn. Zij wijst er voorts op dat het niet mogelijk is om veilig naar Gaza terug te keren, de grens met Egypte slechts zelden en ook heel kort wordt geopend, dat men uiteraard niet lang op voorhand kan weten wanneer en hoe lang de grens zal geopend zijn en dat de bestreden beslissing totaal voorbij gaat aan de mogelijke bescherming en levensomstandigheden die haar in Egypte kunnen worden geboden gedurende die onvoorzienbare "wachttijd". Ook citeert de verzoekende partij uit een aantal persartikels en uit het reisadvies voor Egypte, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinai. Tevens citeert de verzoekende partij uit een aantal persartikels en besluit zij nog dat Gaza onleefbaar is geworden. De verzoekende partij citeert verder uit nog enkele persartikels met betrekking tot de veiligheidssituatie in de Gazastrook en besluit "dat het staakt- het- vuren in mei 2019 onderhandeld geenszins nog toegepast wordt en dat de toekomst steeds duister blijft voor de burgerlijke bevolking van Gaza,".

Alvorens te citeren uit informatie van de FOD Buitenlandse Zaken in verband met buitenlandse reizen in het kader van de COVID-19-pandemie, voert de verzoekende partij aan als volgt:

"Dat de verzoekende partij aandacht wenst te vestigen op de mogelijke gevolgen van de Covid 19 crisis in Gaza, gevolgen die thans niet te bepalen zijn .

Dat de grenzen met ISRAËL en met Egypte thans grotendeels gesloten zijn wegens de sanitaire crisis en preventief voor het verspreiden van de virus. Dat het CGVS hiermee helemaal geen rekening heeft gehouden, nog met het feit dat de sociale afstanden niet kunnen gerespecteerd worden bij de grensovergangen, ondermeer bij het gebruik van bus pendeldiensten...

Dat de verzoekende partij bijkomend thans België niet mag of kan verlaten en Egypte of Israël niet binnen kan treden omwille van de crisis".

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift "Verschillende attesten van opleiding, werk en dank die door verschillende organisaties waar verzoekende partij gestudeerd of gewerkt heeft werden opgemaakt" (stuk 3), een "Vertaling naar het Engels van verschillende artikels die de verzoekende partij geschreven heeft en op FB gepubliceerd en die de barbarij binnen de gevangenissen beschrijven" (stuk 4) en een rapport van een missie van de NAVO "die naar de belangstelling van de HAMAS voor de sociale netwerken wijst en naar de vervolgingen die eraan gepaard gaan" (stuk 5).

3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

4. De aanvullende nota's

4.1. Op 22 oktober 2020 dient de verwerende partij een aanvullende nota in. In deze aanvullende nota bespreekt de verwerende partij de financiële situatie van UNRWA, de veiligheidssituatie in Gaza en de terugkeer naar de Gazastrook op basis van de volgende rapporten:

- COI Focus UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 21 augustus 2020
- COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020
- COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020.

4.2. De verzoekende partij legt een aanvullende nota neer. In de aanvullende nota betoogt de verzoekende partij dat:

"1 .De verzoekende partij vertoont fysieke en psychische gevolgen naar aanleiding van haar problematiek in Gaza.

De gevraagde afspraken bij de vzw CONSTAT kon wegen lockdown en corona nog niet doorgaan.

Zij werd op haar aanvraag naar een "lokale" arts gestuurd.

De arts meldt de fysieke klachten van de verzoekende partij die aan gebeurlijke urinaire incontinentie lijdt. De link met een trauma is niet uitgesloten.

Medisch attest in Gaza opgemaakt dat bewijst dat de verzoekende partij in 2009 bij kogel gekwetst werd .Stuk 1.

2. De verzoekende partij nam in december 2017 in Gaza deel aan de betogingen op de grens te Rafah , tegen de sluiting van de grenzen , hetgeen door de Harnas als een kritiek werd verstaan. Zij heeft de foto's op Instagram gepost stuk 2

3. De verzoekende partij was en is steeds actief op de sociale media, Facebook , Instagram, hetzij om informaties en / of artikels- video's die zij van vrienden krijgt of zelf op internet vindt, te delen hetzij om eigen artikels of commentaren te schrijven of informaties die zij vindt te posten en delen.

Informatie , artikels en video's houden formeel en inhoudelijk kritiek tov de Harnas en / of klagen handelingen van de Harnas aan. Sommige video's werden tot 61 000 keer afgespeeld.

De verzoekende partij heeft zich vrij kunnen uitspreken sedert haar vertrek uit Gaza.

Net zoals een vriend uit Gaza die in Sweden als vluchteling erkend werd waarmee zij informatie deelt en die informatie of kritiek aldus verder helpt te verspreiden.

De "informatie" / artikels die met de logo van een wereldbol verschijnen kunnen door iedereen vrij geraadpleegd worden .Sommigen werden met hashtag gepost voor een bredere verspreiding van de info [...]

Het juiste aantal "zichten" is niet voor alle posten gekend, daar enkel het aantal "like" of commentaren aangerekend worden.

Dit aantal is derhalve niet volledig representatief voor de zichtbaarheid van de verzoekende partij, vermits een post en/ of een hashtag bekeken kan zijn zonder dat er commentaar achtergelaten wordt.

Er dient te worden opgemerkt dat in Gaza de mensen meestal geen commentaar durven achterlaten, uit vrees door de Harnas te worden opgespoord.

Zij heeft een selectie gemaakt van de meest evidente posten , daar het onmogelijk is al haar activiteit "voor en neer te leggen".

Haar volledige activiteit kan op het net worden geraadpleegd.

Deze elementen worden veralgemeend samengevat onder stuk 3.

4. logo van de Palestijnse veiligheidsdienst in Gaza doorgehaald met de melding " moordenaar van onschuldigen in het rood geschreven en interne veiligheidsdients in het groen

5. attesten en naar aanleiding van haar activiteiten bij verschillende organisaties en foto's genomen gedurende haar werk als tolk in gebarentaal

6. Attest dat bevestigt dat de verzoekende partij geregistreerd is bij de UNRWA

7. Ontslag van het ZH in Gaza omtrent de zelfmoordpoging van Aya, de verloofde van de verzoekende partij .Zij kon de spanningen n.a.v; de problemen van de verzoekende partij niet meer verdragen. Voorgescreven medicatie bij het ontslag.

8. Retranscriptie van verhalen die door een vriend van de verzoekende partij werden gepubliceerd . De vriend is in Sweden als vluchteling erkend en publiceert vaak op de social media om de handelingen van de Harnas bekend te maken.

9. Medisch attest dat bewijst dat de broer aan epilepsie lijdt

10 .Verkoopsbewijzen van goud oor de vader van de verzoekende partij voor betaling van haar reis met beëdigde vertaling

11. screenshotberichten en beëdigde vertaling van convocaties van de verzoekende partij bij de politie Vertaling van een vonnis lastens de verzoekende partij en vonnis

Bewijs van lidmaatschap bij de Fatah en beëdigde vertaling

Audiogesprekken gewisseld tussen de verzoekende partij en haar broer ivm het bekomen van bijkomende stukken en beëdigde vertaling

12. medisch attest ivm de vader ie aan gehoorverlies lijdt nav de bombardementen van 2014 gedurende de oorlog."

Voorts gaat de verzoekende partij in op de problematiek met Hamas die strenger dient op te treden door de grotere politieke isolering van Palestina, de economische gevolgen van de coronacrisis, de lockdown en de sanitaire crisis in de gezondheidszorg. De verzoekende partij betoogt dat Hamas negatief reageert op het vredesakkoord tussen Israël en de Verenigde Arabische Emiraten van 11 september 2020 en de diplomatieke relaties met Barhein. De verzoekende partij stelt dat zij bij een terugkeer naar Gaza geen werk zal vinden door toedoen van Hamas, maar dat ook de werkloosheidsgraad in Gaza toegenomen is. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar een krantenartikel. Voorts gaat de verzoekende partij in op de sanitaire crisis en stelt dat deze bijzonder ernstig is in de Gazastrook.

Wederom citeert de verzoekende partij uit verschillende krantenartikelen. Hierna betoogt de verzoekende partij aan de hand van verschillende krantenartikelen dat reizen naar Palestijnse gebieden ten eerste wordt afgeraden en dat de grensposten niet vaak open zijn. In de maand augustus hebben ook incidenten met Israël plaatsgevonden. De verzoekende partij citeert vervolgens uit persartikels van augustus en september 2020 inzake de veiligheidssituatie in de Gazastrook. Inzake de (on)mogelijkheid van de UNRWA om haar mandaat uit te oefenen citeert de verzoekende partij uit verschillende persartikels van april en september 2020. De verzoekende partij voegt ook een interview van 20 november 2020 met de directeur van UNRWA die de actuele noden van UNRWA aanklaagt.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

6. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, pt 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, pt 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

7. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Richtlijn 2011/95/EU) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn."*

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

Het feit dat de verzoekende partij als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat de verzoekende partij elders een gewoonlijk verblijf had.

Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op verzoeker van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1, D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaten heeft, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 49).

In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag op de verzoekende partij van toepassing, ook al heeft hij het UNRWA-mandaatgebied verlaten.

De verzoekende partij kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand “om welke reden ook” is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties als opgehouden wordt beschouwd. Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen. Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij gedwongen is het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 65).

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door de UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 81).

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat UNRWA een groot tekort heeft aan financiën, hetgeen volgens haar een grote impact heeft op de vervulling van de missie van UNRWA.

Uit de COI Focus “Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 21 augustus 2020 (update), die verwerende partij bij haar aanvullende nota voegt, blijkt dat UNRWA, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met drastisch te verminderen, sinds 2018 met ernstige budgettaire moeilijkheden kampt. In januari 2020 kondigde de commissaris-generaal van UNRWA aan dat UNRWA als gevolg van de financiële crisis niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, wat een uitdaging vormt om de continuïteit van zijn diensten te verzekeren. De COVID-19-pandemie heeft ertoe bijgedragen dat de situatie in 2020 nog ernstiger is geworden, ondanks toezeggingen van een 75-tal landen en ngo's. In een verklaring van 2 juli 2020 gaf de nieuwe commissaris-generaal van UNRWA aan dat het agentschap op het punt stond financieel ten onder te gaan. Hij voegde eraan toe niet te weten of het agentschap in staat zou zijn om zijn activiteiten nog tot aan het jaareinde uit te voeren.

Uit de informatie die de beide partijen aanbrengen, blijkt niet dat UNRWA formeel heeft opgehouden te bestaan. Er blijkt tevens dat UNRWA in 2020, ondanks de moeilijkheden waarmee het geconfronteerd werd, bepaalde activiteiten op het terrein is blijven verrichten. De door partijen verstrekte informatie lijkt er evenwel op te wijzen dat het risico dat UNRWA niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht te vervullen reëel en imminent is. Gezien de zeer snelle verslechtering van de situatie, acht de Raad het essentieel om over meer nauwkeurige en recente informatie te beschikken dan deze in de bovengenoemde COI Focus van augustus 2020 om te kunnen oordelen of, zoals de verzoekende partij

lijkt te suggereren, moet worden vastgesteld dat de bijstand van UNRWA in de praktijk niet meer effectief is.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS